

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.046/2021/6.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró Felperes1 (cím2) felperesnek a Dr. Geiszt Ügyvédi Iroda (eljáró ügyintéző: dr. Geiszt Éva ügyvéd, cím6) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. május 6. napján kelt 24. M.70.177/2020/12/II. szám alatti ítéletével szemben az alperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felek a fellebbezési eljárással kapcsolatosan felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítéltábla megállapítja, hogy az alperes 43.046 (negyvenháromezer-negyvenhat) forint illeték viselésére köteles.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság irányadó tényállásként az alábbiakat fogadta el:

[2] A felperes 2018. június 27. napjától határozatlan időre létesített munkaviszonyt az alperessel mezőgazdasági rakodógépkezelő munkakörben, munkaszerződésében órábéré 1.040 forintban került meghatározásra. A felperes részére munkabérét általában tanúl vagy az alperes ügyvezetője fizette ki, azonban tanúl az utóbbi esetben is jelen volt a kifizetésnél. A kifizetésre a felperes aktuális munkavégzési helyén, vagy az alperes telephelyén került sor. A felperes a munkabér átvételét a bérfizetési lap aláírásával igazolta, amennyiben a bérfizetés az aktuális munkavégzés helyén történt, akkor a kifizetéskor tanúl felhívta a felperes figyelmét, hogy az aznapi munkavégzést követően, vagy a következő munkanapon a bérfizetési jegyzéket az alperes irodahelyiségében írja alá.

[3] A felperes a munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással 2019. június 13. napján megszüntette, felmondását azzal indokolta, hogy az alperes többletfeladatok elvégzésére, több esetben éjszakai munkavégzésre kötelezte, és a munkaszerződés részét képező tájékoztatóban szereplő munkarendtől eltérően foglalkoztatta. A felperes munkaviszonyának

megszüntetésekor az alperes kiállította a munkaviszonyra vonatkozó szabályokban és egyéb jogszabályokban előírt igazolásokat, ezek átvételét a felperes aláírásával igazolta.

[4] A felperes kereseti kérelmében az alperes kötelezését kérte 2019. február, március, április hónapokra járó elmaradt munkabére megfizetésére. A felperes 2019. február havi elmaradt munkabérét 179.360 forintban, 2019. március havi elmaradt munkabérét 281.368 forintban, 2019. április havi elmaradt munkabérét 243.376 forintban határozta meg.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes álláspontja szerint kifizette a felperesnek járó munkabért, amit az is alátámaszt, hogy a felperes a felmondásában felsorolt okok között nem hivatkozott arra, hogy az alperes elmaradt volna a bérfizetéssel. A felperes több alkalommal tett olyan kijelentést, hogy amennyiben nem kapja meg a fizetését, úgy másnap nem megy dolgozni, ezzel szemben a felperes az állított késedelemmel érintett hónapokat követően is dolgozott. Az alperes alkalmazottja útján mindig készpénzben megfizette felperes munkabérét, a felperes a bérjegyzéket ezt követően minden esetben az irodában írta alá. Az azonnali hatályú felmondást követően az alperes a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos okiratokat elkészítette és átadta a felperesnek, aki akkor sem jelezte, hogy nem kapta meg munkabérét. Az alperes szerint a munkabér kifizetését igazolja az, hogy felperes aláírta a munkabér kifizetését igazoló adatlapot, amelyet a munkáltató az elszámolás során átadott felperesnek. Alperes hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 155. § (1) bekezdésre, a 158. § (1) bekezdésre, valamint az okirati bizonyítékokra és arra, hogy alperes a munkabért hiánytalanul kifizette felperesnek a sérelmezett hónapokra vonatkozóan is.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 538.080 forint elmaradt munkabért, továbbá, hogy fizessen meg az állam javára 32.285 forint illetéket.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletét az Mt. 155. §, 157. § (1) bekezdése és 159. § (6) bekezdése alkalmazásával hozta meg.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperesnél a bérfizetés készpénzben történt, a kifizetést követően a munkavállalók bérfizetési lapot kaptak, és az alperesnél maradt bérlapot a munkavállalók aláírták. A felperes a korábbi bérlapoktól eltérően a 2019. február, március és április hónapra vonatkozó bérlapokat nem írta alá. Az elsőfokú bíróság tájékoztatta az alperest, hogy az ő kötelezettsége annak bizonyítása, hogy a felperes a kereseti kérelemben megjelölt hónapokra is fizetett munkabért a felperes számára.

[9] Az elsőfokú bíróság tanú1 tanú vallomása alapján megállapította, hogy általában ő fizette ki felperes részére a munkabért, azonban a tanú arra nem tudott visszaemlékezni, hogy 2019. február, március és április hónapokra vonatkozóan hol, milyen összegű munkabért és milyen címetekben fizetett ki. A bérfizetés dokumentálása tanú2 tanú feladata volt az alperesnél akként, hogy a munkavállalók a bérfizetést követően bementek az irodába és aláírták velük a bérjegyzéket. A tanú vallomása szerint az alperesnél több esetben előfordult, hogy a munkavállalók nem kaptak munkabért a hónap 10. napjáig, ezért nem írták alá bérlapot. A felperes munkaviszonyának megszüntetésekor a tanú alá akarta írni a felperessel

a 2019. február, március és április havi bérlapokat, azonban a felperes azokat arra hivatkozással nem írta alá, hogy erre a három hónapra nem kapott munkabért.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az okiratai bizonyítékok hiányosságait nem pótolják a tanúvallomások, mivel azok alapján nem lehetett megállapítani a kifizetés tényét és a munkabér összegét.

[11] Az alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását.

[12] Az alperes szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperes ügyvezetőjének írásbeli nyilatkozatát, amelyben előadta, hogy a felperes nem jelezte felé, hogy a munkabér fizetéssel elmaradásban lenne, továbbá, ha az alperes három hónapon keresztül nem fizetett volna a felperesnek munkabért, akkor a felperes nem dolgozott volna tovább. A felperes azonnali hatályú felmondásában nem hivatkozott arra, hogy az alperesnek három havi munkabér tartozása van, és igényét csak kilenc hónappal a munkaviszony megszüntetése után érvényesítette az alperessel szemben.

[13] Az alperes nem tartotta életszerűnek, hogy az elsőfokú bíróság az alperes munkavállalójától elvárta, hogy két év távlatából pontosan emlékezzen a kifizetés körülményeire, ugyanakkor a felperes vonatkozásában nem vette figyelembe, hogy nem emlékszik vissza azokra a hónapokra, amelyekre vonatkozóan a munkabér megfizetését kérte. Az alperes sérelmezte, hogy a felperes állításait nem bizonyította az elsőfokú eljárás során.

[14] Az alperes szerint az elsőfokú ítélet indokolásában az „általában” kifejezés alkalmazása következetlen. Az elsőfokú bíróság tanú2 tanúvallomása alapján, bizonyossággként fogadta el, hogy aki megkapja a fizetését általában aláírja a bérlapot, ezzel szemben tanú1 általánosságban tett kijelentése alapján nem tartotta megállapíthatónak a kifizetés megtörténtét.

[15] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság aránytalan jogkövetkezményt alkalmazott, amikor azon mulasztása miatt, hogy munkavállalója a kifizetést követően nem ellenőrizte a bérlap aláírását, ítéletével a felperes részére három havi munkabér ismételt kifizetésére kötelezte.

[16] Az alperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az okirati bizonyítékot, hogy felperes a munkaviszony megszüntetésekor a jövedelemigazolását aláírta.

[17] Az alperes fellebbezésében kérte tárgyalás tartását.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[19] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[20] A másodfokú bíróság a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint tárgyaláson bírálta el.

[21] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság Pp. bizonyítási szabályait helyesen értelmezte és alkalmazta – a Pp. 381. § alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó, lényeges eljárási szabályt nem sértett. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Pp. 279. §-ban írtakat, a tanúk nyilatkozatainak tartalmát megfelelően, okszerűen értékelte. Az elsőfokú bíróság az általa helyesen felhívott anyagi jogszabályok alapján a tényállásból helytálló jogi következtetést levonva kötelezte az alperest az elmaradt munkabér megfizetésére.

[22] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokaival egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja.

[23] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot arra vonatkozóan, hogy a munkáltató kötelezettsége az Mt. 155. § (1) – (3) bekezdés rendelkezései alapján a munkabér kifizetése és annak dokumentálása. A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el. Az alperes okirattal nem tudta bizonyítani, hogy a felperes részére 2019. február, március és április hónapokra vonatkozóan munkabért fizetett. A tanúvallomások alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes részére ezekre a hónapokra vonatkozóan a munkabér kifizetése megtörtént.

[24] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra fellebbezésében, hogy a három havi bér megfizetése aránytalan jogkövetkezmény számára, mivel a kifizetés megtörténtének eredménytelen bizonyítása miatt ez nem mérlegelési kérdés, az alperesnek a munkabért meg kell fizetnie.

[25] Az alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy a felperes az általa előadottakra vonatkozó bizonyítási indítványt nem tett, mivel az Mt. és a Pp. fent hivatkozott rendelkezései alapján az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a bérfizetés megtörtént.

[26] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes a munkaviszony megszüntetésekor a jövedelemigazolást aláírta, figyelemmel arra, hogy a felperes névaláírása csak a dokumentum átvételének tényét igazolja, azonban nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a kifizetés megtörtént.

[27] A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem releváns az alperes azon körülményre való hivatkozása, hogy a felperes munkabér követelését csak kilenc hónappal munkaviszonyának megszüntetése után kívánta érvényesíteni, mivel az Mt. 286. § (1) bekezdése alapján igénye három év alatt évül el.

[28] Az alperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlansága miatt – az ítélet megváltoztatására nem adtak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[29] Az ítélet indokolása a Pp. 386. § (4) bekezdés második fordulatában foglaltakon alapul.

[30] A felperes perköltséget nem számított fel, ezért a másodfokú bíróságnak a Pp. 82. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján a perköltség tekintetében rendelkeznie nem kellett. A másodfokú bíróság a feljegyzett fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés és a 46. § (1) bekezdése alapján 43.046 forintban állapította meg, melyet a pervesztes alperes köteles viselni. Az alperes tévesen 56.330 forint fellebbezési illetéket rótt le, ezért a tévesen lerótt illeték különbözet visszatérítésének a jogszabályi feltételek fennállása esetén helye lehet. Az alperes az ezzel kapcsolatos kérelmét az illetékes illetékügyben eljáró hatóságnál terjesztheti elő.

[31] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. november 9.

Dr.Bos Szilvia s.k.
bíró

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró